

Jeg kommer nu til at tale om nogle faa Vædringer, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds og jeg have stillet i Fællesskab, men som det ærede Medlem for Horsens ikke har sluttet sig til. Det første af disse Vædringsforslag under Nr. 18 til § 4 er i Virkeligheden det afgørende, det, der har størst Betydning, det drejer sig om, hvornaar Arbejderens Krav paa Understøttelse indtræder. I de Lovforslag, der have været forelagte og behandlede her i Rigsdagen angaaende Ulykkesforsikring eller angaaende denne Materie, hvad Navn de nu end have haft, har der altid været en saadan Tidsbestemmelse. Den har haft forskellig Længde, den har været foreslaaet i et enkelt Tilfælde, tror jeg, til 26 Uger, den har været foreslaaet at skulle være 2—3 og 5—6 Uger, og der har været foreslaaet forholdsvis faa Dage. Nu har man fra Forslagsstillernes Side inbittet den til Sygekasserne ved at foreslaa, at Kravet paa Understøttelsen først skal indtræde 13 Ugers Dagen efter, at Ulykkestilfældet er indtruffet, hvilket naturligvis er en meget stor Fordel for de Mennesker, der skulle yde denne Erstatning, idet det er sikkert, at Virkningerne af de allerfleste af de foresaldende Ulykkestilfælde ville være ophævede inden Udløbet af de 13 Uger. Man vil saa sige: Ja, men det er heller ikke Hensigten at tage alle de mange smaa Ulykkestilfælde med. For ikke at tale om Rister i Fingeren eller et Skaar i Haanden eller en eller anden mindre Læsion, vil man ikke en Gang saa Venbrud med, i ethvert Tilfælde kun de meget ondartede, idet Venbrud normalt ville være helede i Løbet af 6 Uger og efter andre 6 Ugers Forløb vil Invaliditeten fuldstændig have tabt sig. De allerfleste Ulykkestilfælde, der ville foresalde, vil man altsaa slet ikke faa ind under Loven, som den er affattet. Man vil saa de store varige Tilfælde, de Tilfælde, der medføre Invaliditet og vedvarende Forringelse af Arbejdsøvnens, hvorimod de Tilfælde, der ikke gøre det, men desuagtet kunne blive meget følelige for vedkommende, komme ikke ind under Loven. Man motiverer det med, at Staten og derved Samfundet ved sit Tilskud til de anerkendte Sygekasser hder et Bidrag til vedkommendes Understøttelse i den Tid, der forløber, indtil de have Krav efter nærværende Lov. Det er rigtigt, og det bliver ogsaa den praktiske Virkning, at Sygekasserne i Fremtiden som nu komme til at bære Udgifterne ved Ulykkestilfælde i de første 13 Uger. Vi have jo imidlertid ikke nogen Sygekassetsvang her i Landet, og ikke enhver, der vil, kan blive Medlem af en Sygekasse, rent bortset fra, om de paagældende overhovedet have nogen

Evne eller paa det Tidspunkt havde nogen Evne til at blive Medlem af en Sygekasse. Sygekasserne have Ret til at bestemme, og bestemme ogsaa i deres Vedtægter, at Folf i en vis Alder eller med visse Skrøbeligheder ville de ikke have. De bestemme endvidere, at den første Tid, som Regel ogsaa 13 Uger, hvor vedkommende er Medlem, betale de overhovedet ingen Understøttelse, selv om de paagældende komme til Stade eller blive syge. Alle den Slags Ting have Sygekasserne Ret til at bestemme, og da de ikke have nogen bestemt Forpligtelse til at optage alle, er der en Del Mennesker, som ikke i de første 13 Uger erholde nogen Understøttelse, fordi de ikke ere eller kunne være Medlemmer af en Sygekasse, og det synes jeg er ganske urigtigt. Vi have derfor tilladt os at foreslaa, at 13 Uger skal forandres til 7 Dage, saa faar man ikke alle de smaa Rister, Skaar i Fingrene og deslige med, men alle de mere alvorlige Ulykkestilfælde komme ind under Loven. Man har sagt, og særlig har den ærede Ordfører for Flertallet stærkt urgeret, at den Vej, som denne Lov anviste, var den, man allerede havde betraadt derved, at Arbejdsgivere i stor Udstrækning havde ladet deres Arbejdere forsikre og enten selv betalte den hele Præmie eller i ethvert Tilfælde en stor Del deraf, og det er naturligvis ogsaa Tilfældet i nogen Udstrækning, det erkender jeg, men i alle disse Forsikringer eller i de allerfleste af dem begynder Dagpengeunderstøttelsen fra Dagen for Ulykkestilfældet eller en af de nærmest følgende Dage, og vi ville derfor kun blive i Forbindelse med det, der allerede er, ved at træffe en Bestemmelse som den, det Mindretal, hvortil jeg hører, foreslaar under Nr. 18. Saa ville vi gøre en Ting til, og det tror jeg er en ganske god Ting, og det er at lette Sygekasserne for den Understøttelse, som de nu maa yde til tilstadekomne i de første 13 Uger. Jeg synes, at det var en meget god Maade at hjælpe Sygekasserne paa. Vi have under Finanslovens Behandling haft Lejlighed til at høre, at den halve Million, der er stillet til Raadighed for Sygekasserne, allerede nu er i fuld Anvendelse, og at der oven i Løbet har maattet optages noget paa Tillægsbevillingslovsforlaget til dette Formaal. Hvis vi nu her tage alle de Ulykkestilfælde fra Sygekasserne for de Arbejdere, der komme ind under de i denne Lovs § 3 nævnte Virksomheder, vil det i hvert Tilfælde blive nogen Støtte for Sygekasserne, og jeg synes derfor, at man ogsaa af den Grund kunde gaa med til det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds og mig stillede